A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2017. november 22.*

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – Külső árutovábbítási eljárás – TIR-igazolvánnyal történő közúti áruszállítás – EUMSZ 267. cikk – A Bíróságnak a TIR-egyezmény 8. és 11. cikke értelmezésére vonatkozó hatásköre – A TIR-művelet mentesítésének elmaradása – A garanciavállaló egyesület felelőssége – A TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdése – A fizetésnek a közvetlenül felelős személytől vagy személyektől a lehetőségekhez mérten azelőtt történő követelésére vonatkozó kötelezettség, hogy a követeléssel a garanciavállaló egyesülethez fordulnának – A TIR-egyezményhez mellékelt értelmező rendelkezések – 2454/93/EGK rendelet – A 457. cikk (2) bekezdése – Közösségi Vámkódex – 203. és 213. cikk – Olyan személyek, akik oly módon szerezték meg vagy tartották birtokukban az árut, hogy tudták, vagy észszerűen tudniuk kellett volna, hogy az árut elvonták a vámfelügyelet alól”

A C-224/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2016. április 20-án érkezett, 2016. április 12-i határozatával terjesztett elő

az **Asotsiatsia na balgarskite predpriyatia za mezhdunarodni prevozi i patishtata (Aebtri)**

és

a **Nachalnik na Mitnitsa Burgas** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, A. Rosas, C. Toader, A. Prechal (előadó) és E. Jarašiūnas bírák,

főtanácsnok: M. Bobek,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. április 26-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Asotsiatsia na balgarskite predpriyatia za mezhdunarodni prevozi i patishtata (Aebtri) képviseletében I. Krumov advokat,

– a Nachalnik na Mitnitsa Burgas képviseletében, a Mitnitsa Svilengrad nevében eljárva B. Borisov, M. Petrova, P. Dobreva és M. Bosilkova-Kolipatkova, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

– a bolgár kormány képviseletében E. Petranova és L. Zaharieva, meghatalmazotti minőségben

– az Európai Bizottság képviseletében kezdetben M. Wasmeier, B.-R. Killmann, E. Georgieva és L. Grønfeldt, meghatalmazotti minőségben, később M. Wasmeier, B.-R. Killmann és E. Georgieva, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. július 5-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 267. cikk, az Európai Gazdasági Közösség nevében az 1978. július 25-i 2112/78/EGK tanácsi rendelettel (HL 1978. L 252., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 1. kötet, 208. o.) elfogadott, az áruk TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozására vonatkozó, Genfben, 1975. november 14-én aláírt vámegyezménynek a 2009. május 28-i 2009/477/EK tanácsi határozattal (HL 2009. L 165., 1. o.) közzétett, módosított és egységes szerkezetbe foglalt változata (a továbbiakban: TIR-egyezmény vagy egyezmény) 8. és 11. cikkének, a 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel (HL 2006. L 363., 1. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.) (a továbbiakban: Vámkódex) 203. cikke (3) bekezdése harmadik francia bekezdésének és 213. cikkének, valamint a 2007. február 28-i 214/2007/EK bizottsági rendelettel (HL 2007. L 62., 6. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 457. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az Asotsiatsia na balgarskite predpriyatia za mezhdunarodni prevozi i patishtata ([Aebtri] nemzetközi közúti fuvarozók bolgár egyesülete) garanciavállaló egyesület és a Nachalnik na Mitnitsa Burgas (burgaszi vámhivatal vezetője, Bulgária) között egy TIR-igazolvánnyal történő áruszállítás során elkövetett szabálytalanságok okán keletkezett vámok és hozzáadottérték-adó (héa), valamint ezek kamatainak beszedésére vonatkozó határozat tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

A TIR-egyezmény

3 A TIR-egyezmény az Európai Gazdasági Társaság tekintetében 1983. június 20-án lépett hatályba (HL 1983. L 31., 13. o.). Az említett egyezménynek valamennyi tagállam is részese.

4 A TIR-egyezmény preambuluma a következőképpen szól:

„A Szerződő Felek,

azzal az óhajjal, hogy a közúti járművel lebonyolított nemzetközi árufuvarozásokat egyszerűsítsék,

figyelembe véve, hogy a fuvarozások feltételeinek javítása együttműködésük fejlesztésének egyik lényeges tényezője,

kinyilvánítva érdekeltségüket a nemzetközi szállításokkal kapcsolatos adminisztratív formaságok összhangba hozatalában és egyszerűsítésében, különösen a határokon,

a következőkben állapodtak meg”.

5 A TIR-egyezmény 1. cikke értelmében:

„Ezen egyezmény alkalmazásában:

a) »TIR-fuvarozás«: az áruknak az indulási vámhivataltól a rendeltetési vámhivatalig tartó, az ezen egyezmény által létrehozott, TIR-eljárásnak nevezett eljárás szerinti fuvarozása;

b) »TIR-művelet«: a TIR-fuvarozásnak az a része, amelyet egy Szerződő Fél területén az indulási vagy beléptető (átmenő) vámhivataltól a rendeltetési vagy kiléptető (átmenő) vámhivatalig hajtanak végre;

[…]

e) »TIR-művelet mentesítése«: a vámhatóságok elismerik, hogy a TIR-művelet szabályszerűen befejeződött a Szerződő Fél területén. Ezt a vámhatóságok azon adatok vagy információk összehasonlítása alapján állapítják meg, amelyek a rendeltetési vagy kiléptető (átmenő) vámhivatal és az indulási vagy beléptető (átmenő) vámhivatal rendelkezésére állnak;

f) a »behozatali vagy kiviteli vámok és illetékek« kifejezés jelenti az áruk importálásakor vagy exportálásakor, illetve ahhoz kapcsolódóan szedett vámokat és egyéb illetékeket, adókat és díjakat, azon díjak kivételével, amelyek összege a nyújtott szolgáltatások közelítő költségét nem haladja meg;

[…]

o) a TIR-igazolvány »birtokosa«: az a személy, aki számára a TIR-igazolványt az egyezmény vonatkozó rendelkezései szerint kiadták, és akinek az érdekében TIR-igazolvánnyal vámáru-nyilatkozatot adtak, amellyel az indulási vámhivatalnál indítványozták, hogy az árukat TIR-eljárás alá vonják. A birtokos felel a közúti jármű, járműszerelvény vagy szállítótartály, valamint a rakomány és a rá vonatkozó TIR-igazolvány bemutatásáért az indulási vámhivatalnál, az átmenő vámhivataloknál és a rendeltetési vámhivatalnál, valamint az egyezmény egyéb vonatkozó rendelkezéseinek megfelelő betartásáért;

[…]

q) »garanciavállaló egyesület«-en az egyik Szerződő Fél vámhatóságai által meghatalmazott olyan egyesületet kell érteni, amely kezességet vállal a TIR-eljárást alkalmazó személyekért.”

6 A TIR-egyezmény 4. cikke előírja, hogy a TIR-eljárás szerint fuvarozott áruk az átmenő vámhivataloknál mentesülnek a behozatali vagy kiviteli vámok és illetékek megfizetésének vagy letétbe helyezésének kötelezettsége alól.

7 Ennek végrehajtása érdekében a TIR-egyezmény előírja – amint az a 3. cikkének b) pontjából következik –, hogy az árukat a fuvarozás teljes tartama alatt egységes okmánnyal kell ellátni, a TIR-igazolvánnyal, amely a fuvarozás szabályszerűségének ellenőrzésére szolgál. Úgy rendelkezik továbbá, hogy a fuvarozásokat a szerződő felek által a 6. cikk rendelkezéseinek megfelelően felhatalmazott egyesületek garanciája mellett kell lebonyolítani.

8 A TIR-igazolvány több lapból áll, amelyek mindegyike tartalmaz 1-es és 2-es betétlapot a vonatkozó ellenőrző szelvényekkel, amelyeken valamennyi szükséges információ szerepel, és minden területen, ahol áthaladnak, egy-egy betétlappárt kell használni. A fuvarozás megkezdésekor az 1-es betétlapot az indulási vámhivatalnál kell benyújtani. A vámeljárás lezárására akkor kerül sor, amikor a 2-es betétlap

visszaérkezik az ugyanezen a vámterületen elhelyezkedő kilépés szerinti vámhivataltól. Ez az eljárás minden olyan terület vonatkozásában megismétlődik, amelyeken áthaladnak, és ennek során az igazolványban található különböző betétlappárokat használják fel.

9 A TIR-egyezmény „A TIR-igazolvány kiadása A garanciavállaló egyesületek helytállási kötelezettsége” című II. fejezete a 6–11. cikket foglalja magába.

10 Ezen egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Mindegyik Szerződő Fél felhatalmazhat egyesületeket TIR-igazolványok kiadására akár közvetlenül, akár partneregyesületeken keresztül, illetve arra, hogy garanciavállalóként járjanak el, mindaddig, amíg a 9. melléklet I. részében foglalt minimumfeltételek és -követelmények teljesülnek. Az engedélyt vissza kell vonni, ha a 9. melléklet I. részében foglalt minimumfeltételek és -követelmények már nem teljesülnek.”

11 Az említett egyezmény 8. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A garanciavállaló egyesület kötelezettséget vállal, hogy megfizeti azokat az esetlegesen késedelmi kamatokkal növelt behozatali vagy kiviteli vámokat és adókat, amelyek azon ország vámjogszabályai és rendelkezései szerint esedékesek, ahol a TIR-művelettel kapcsolatos szabálytalanságot megállapították. Az egyesület a fent említett összegekért az azok kifizetésére kötelezett személyekkel egyetemlegesen felel.

(2) Ha az egyik Szerződő Fél törvényei és rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései nem írják elő behozatali vagy kiviteli vámok és adók megfizetését az (1) bekezdésben foglaltak szerint, a garanciavállaló egyesület vállalja, hogy azonos feltételek mellett a behozatali vagy kiviteli vámoknak és adóknak megfelelő összeget, az esetleges késedelmi kamatokkal együtt megfizeti.

[…]

(7) Ha e cikk (1) és (2) bekezdésében említett összegek megfizetése esedékessé válik, az illetékes hatóságoknak azok megfizetését – a lehetőségekhez mérten – a közvetlenül felelős személytől vagy személyektől kell követelniük, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel.”

12 A TIR-egyezmény 11. cikke a következőképpen szól:

„(1) Amennyiben nem kerül sor egy TIR-művelet mentesítésére, az illetékes hatóságok nem követelhetik a garanciavállaló egyesülettől a 8. cikk (1) és (2) bekezdésében említett összegek megfizetését, ha attól az időponttól számított egy éven belül, amikor e hatóságok a TIR-igazolványt elfogadták, nem értesítették írásban az egyesületet a mentesítés elmaradásáról. Ugyancsak ez a rendelkezés alkalmazandó, ha a TIR-művelet befejezésének igazolását szabálytalanul vagy csalárd módon szerezték meg, de ekkor a határidő két év.

(2) A 8. cikk (1) és (2) bekezdésében említett összegekre vonatkozó fizetési felszólítást legkorábban attól az időponttól számított három hónap elteltével kell a garanciavállaló egyesülethez benyújtani, amikor az egyesületet értesítették arról, hogy a TIR-műveletet nem mentesítették, vagy a TIR-művelet befejezésének igazolását szabálytalanul vagy csalárd módon szerezték meg, illetve legkésőbb az említett naptól számított két éven belül. Azokban az esetekben, amikor a fent említett kétéves határidőn belül peres eljárásra kerül sor, a fizetési felszólításnak a bírósági határozat végrehajthatóvá válását követő egy éven belül kell megtörténnie.

(3) A követelt összegek kiegyenlítésére a garanciavállaló egyesület a hozzá intézett fizetési felszólítás keltétől számított három hónapos határidővel rendelkezik. A kifizetett összegeket az egyesület részére visszatérítik, ha a fizetési felszólítás keltétől számított két éven belül a vámhatóságok részére kielégítő módon igazolást nyert, hogy a szóban forgó fuvarozási művelettel kapcsolatosan semmiféle szabálytalanság nem történt."

13 A TIR-egyezmény 43. cikke kimondja:

„A 6. mellékletben és a 7. melléklet III. részében található értelmező rendelkezések megadják ezen egyezmény és mellékletei egyes rendelkezéseinek magyarázatát. Ezenkívül néhány ajánlott gyakorlatot is tartalmaznak."

14 Az említett egyezmény 48. cikke értelmében:

„Ezen egyezmény rendelkezései nem zárják ki a vám- vagy gazdasági uniót alkotó Szerződő Feleknek azt a jogát, hogy különleges előírásokat alkalmazzanak a területeikről kiinduló, azokra érkező vagy azokon áthaladó fuvarozási műveletekre, amennyiben ezek az előírások az ezen egyezmény nyújtotta könnyítéseket nem korlátozzák."

15 A TIR-egyezmény 51. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ezen egyezmény mellékletei az egyezmény elválaszthatatlan részét képezik."

16 A TIR-egyezmény 6. melléklete a következő pontosításokat tartalmazza:

„Bevezetés az értelmező rendelkezésekhez […]

ii. Az értelmező rendelkezések nem módosítják az ezen egyezményben és mellékleteiben foglalt rendelkezéseket, csak pontosítják azok tartalmát, jelentését és hatályát, […]

0.8.7. (7) bekezdés A közvetlenül felelős személytől vagy személyektől a fizetés megkövetelése érdekében az illetékes hatóságok által foganatosítandó alapvető intézkedések közé tartozik a TIR-művelet mentesítésének elmaradásáról szóló értesítés és/vagy a fizetési felszólítás továbbítása a TIR-igazolvány birtokosához. […]"

17 A TIR-egyezmény 9. cikkének első része a következő szöveget tartalmazza:

„1. Annak érdekében, hogy az egyezmény 6. cikke szerint a Szerződő Felektől a TIR-igazolványok kiadására és a garanciavállalásra történő felhatalmazást megkapják, az egyesületeknek az alábbi minimumfeltételeknek és -követelményeknek kell eleget tenniük:

[…]

e) A szervezet és a szervezet letelepedésének helye szerinti Szerződő Fél illetékes hatóságai között írásbeli megállapodás vagy egyéb ilyen joghatással járó okirat létesítése. […]

f) Az e) pont szerinti írásbeli megállapodásban vagy egyéb okiratban rögzített kötelezettségvállalás arra, hogy az egyesület:

[…]

iii) folyamatosan, és különösen a személyek TIR-eljárásban történő részvételére vonatkozó engedély kérése előtt, ellenőrzi, hogy e személyek teljesítik-e e melléklet II. részében meghatározott minimumfeltételeket és -követelményeket;

[…]

v. egy biztosítótársaságnál, biztosítók csoportjánál vagy pénzintézetnél a pénzbeli kötelezettségeire kellő, a letelepedés helye szerinti Szerződő Fél illetékes hatóságai által elfogadott fedezetet szerez. […]

[…]”

18 A TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdését 2012. szeptember 13-i hatállyal hatályon kívül helyezte, és annak helyébe lépett egy szinte azonos tartalmú rendelkezés, amely ezen időponttól kezdődően az említett egyezmény 11. cikkének (2) bekezdésében (HL 2012. L 244., 1. o.) található.

19 Az ezen új 11. cikk (2) bekezdésére vonatkozó értelmező rendelkezés szövege a következő:

„A felelős személytől vagy személyektől való behajtás érdekében tett erőfeszítéseik keretében az illetékes hatóságok kötelesek legalább a TIR-igazolvány birtokosának a TIR-igazolványban feltüntetett címre, illetőleg – ha más a fizetésre kötelezett – a nemzeti szabályozás szerint fizetésre kötelezett személynek vagy személyeknek fizetési felszólítást küldeni. […]”

A Vámkódex

20 A Vámkódexnek „[a]z áru vámjogi sorsa” című IV. címe „[v]ámeljárások” című 2. fejezete „[f]elfüggesztő eljárás és gazdasági vámeljárások” című 3. szakasza „[á]ltalános rendelkezések” című B. pontja „[k]ülső árutovábbítási eljárás” című I. alpontjában foglalt 91. cikke előírja:

„(1) A külső árutovábbítási eljárás lehetővé teszi az alábbiakban meghatározott áru elszállítását a Közösség vámterületén belül egy adott pontról egy másikra:

a) nem közösségi áru anélkül, hogy arra behozatali vámok és más terhek, vagy kereskedelempolitikai intézkedések vonatkoznának;

[…]

(2) Az (1) bekezdésben említett szállításra a következők alapján kerülhet sor:

a) közösségi külső árutovábbítási eljárás keretében;

b) TIR-igazolvánnyal (TIR-egyezmény), amennyiben az ilyen szállítás:
1. a Közösségen kívül kezdődött vagy fejeződik be

[…]”

21 Az említett kódex ugyanezen I. alpontjában foglalt 92. cikke ekképp rendelkezik:

„(1) A külső árutovábbítási eljárás befejeződik, és az eljárás jogosultja teljesíti kötelezettségét, ha az eljárás alá vont árut és a szükséges okmányokat a rendeltetési vámhivatalnál a szóban forgó eljárásra vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően bemutatják.

(2) A vámhatóságok akkor zárják le az eljárást, ha meg tudják állapítani – az indító hivatal rendelkezésére álló adatokat összehasonlítva a rendeltetési vámhivatalnál rendelkezésére álló adatokkal –, hogy az eljárás szabályszerűen befejeződött.”

22 A Vámkódex IV. címe 2. fejezete 3. szakasza B pontja „[k]özösségi külső árutovábbítási eljárásra vonatkozó különös rendelkezések” című II. alpontjában foglalt 96. cikke előírja:

„(1) A főkötelezett a közösségi külső árutovábbítási eljárás jogosultja, akinek:

a) az előírt határidőn belül és az azonosítás biztosítására a vámhatóság által hozott rendelkezések megfelelő betartásával sértetlenül be kell mutatnia az árut a rendeltetési vámhivatalnál;

b) be kell tartania a közösségi árutovábbítási eljárásra vonatkozó rendelkezéseket.

(2) A főkötelezett (1) bekezdésben rögzített kötelezettségeitől függetlenül, az áru fuvarozója vagy címzettje, aki abban a tudatban veszi át az árukat, hogy azokat közösségi árutovábbítási eljárás keretében szállítják, szintén felelős azért, hogy az árut az előírt határidőn belül sértetlenül és az azonosítás biztosítására a vámhatóság által hozott rendelkezések megfelelő betartásával, a rendeltetési vámhivatalnál bemutassák.”

23 A Vámkódex 201–216. cikke alkotja a „[v]ámtartozás” című VII. címének a „[v]ámtartozás keletkezése” címet viselő 2. fejezetét.

24 E kódex 203. cikke értelmében:

„(1) A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

– a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén.

(2) A vámtartozás az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásakor keletkezik.

(3) Adós:

– az a személy, aki az árut elvonta a vámfelügyelet alól,

– bármely személy, aki részt vett az előbb említett elvonásban, és tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy az árut elvonják a vámfelügyelet alól,

– bármely személy, aki a szóban forgó árut megszerezte vagy birtokában tartotta, és az áru megszerzésekor vagy átvételekor tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy azt elvonták a vámfelügyelet alól,

és

– adott esetben, az áru átmeneti megőrzéséből vagy az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek teljesítésére kötelezett személy.”

25 A Vámkódex 213. cikke így rendelkezik:

„Ha több személy felel egy vámtartozás megfizetéséért, egyetemlegesen felelősek az ilyen tartozásért.”

A végrehajtási rendelet

26 A végrehajtási rendelet 454., 455., 455a. és 457. cikke e rendeletnek „[a]z áruk vámjogi sorsa” című II. része „[a]z áruk vámjogi helyzete és az árutovábbítás” című II. címe „[á]rufuvarozás TIR- vagy ATA-eljárás keretében” című) 9. fejezete „TIR-eljárás” című 2. szakaszában található.

27 Az említett rendelet 454. cikke értelmében:

„E szakasz rendelkezéseit kell alkalmazni az olyan TIR-igazolvánnyal történő árufuvarozásra, amelynél behozatali vámok vagy a Közösségen belüli egyéb terhek alkalmazásával járnak.”

28 A végrehajtási rendelet 455. cikkének szövege a következő:

„(1) A rendeltetési vagy kiléptető tagállam vámhatóságai a TIR-igazolvány 2. betétlapjának megfelelő részét haladéktalanul és legfeljebb a TIR-eljárás befejezésének időpontjától számított egy hónapon belül visszaküldik a beléptető vagy indító tagállam vámhatóságainak.

(2) Amennyiben a TIR-igazolvány 2. betétlapjának megfelelő részét a TIR-igazolvány elfogadásának időpontjától számított két hónapon belül nem küldik vissza a beléptető vagy indító tagállam vámhatóságaihoz, az említett hatóságok – a TIR-egyezmény 11. cikke (1) bekezdésének megfelelően megteendő értesítés sérelme nélkül – tájékoztatják az érintett garanciavállaló egyesületeket.

Ugyanennek a vámhatóságnak tájékoztatnia kell a TIR-igazolvány jogosultját, és az érintett garanciavállaló egyesülettel együtt fel kell szólítani a TIR-eljárás befejezésének igazolására.

(3) A (2) bekezdés második albekezdésében említett igazolást a vámhatóságok számára elfogadható módon, a rendeltetési vagy kiléptető tagállam vámhatóságai által hitelesített olyan okmány formájában kell benyújtani, amely tartalmazza az áruk azonosítására vonatkozó adatokat, és amelyből megállapítható, hogy azokat a rendeltetési vagy kiléptető vámhivatalnál bemutatták.

[…]”

29 A végrehajtási rendelet 455a. cikke előírja:

„(1) Ha a beléptető vagy indító tagállam vámhatóságaihoz a TIR-igazolvány elfogadásának időpontjától számított négy hónapon belül nem érkezik meg annak igazolása, hogy a TIR-eljárás befejeződött, az említett vámhatóságoknak haladéktalanul keresési eljárást kell indítaniuk a TIR-eljárás mentesítéséhez szükséges információk megszerzése érdekében, vagy – ha ez nem lehetséges – annak megállapítására, hogy keletkezett-e vámtartozás, illetve az adós azonosítására és a lekönyvelésért felelős vámhatóságok meghatározására.

Ha a vámhatóságok korábban értesülnek arról, hogy a TIR-eljárás nem fejeződött be, vagy ennek gyanúja merül fel, kötelesek haladéktalanul megindítani a keresési eljárást.

[…]

(3) A keresési eljárás megindítása érdekében a beléptető vagy indító tagállam vámhatóságai megkereséssel fordulnak a rendeltetési vagy kiléptető tagállam vámhatóságaihoz, megadva az összes szükséges információt.

(4) A rendeltetési vagy kiléptető tagállam vámhatóságai késedelem nélkül kötelesek a megkeresésre válaszolni.

[…]”

30 A végrehajtási rendelet 457. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A TIR-egyezmény 8. cikke (4) bekezdésének alkalmazásában, ha valamely TIR-eljárást a Közösség vámterületén hajtanak végre, bármely, a Közösségben letelepedett garanciavállaló egyesület felelőssé válhat a TIR-eljárással érintett árukkal kapcsolatos vámtartozás biztosított összegének megfizetésért, TIR-igazolványonként 60 000 EUR vagy azzal egyenértékű nemzeti valutában kifejezett összeghatárig.

(2) A Vámkódex 215. cikke alapján a beszedésre illetékes tagállamban letelepedett garanciavállaló egyesület felel a vámtartozás biztosított összegének megfizetéséért.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

31 2008. november 11-én a Sargut, Törökországban székhellyel rendelkező korlátolt felelősségű társaság TIR-igazolvánnyal történő árutovábbítási műveletet kezdeményezett a Kapitan Andreevo-i (Bulgária) vámhivatalnál, oly módon, hogy egyszerre volt az igazolvány birtokosa és az érintett áru fuvarozója. A fuvar bejelentett rendeltetési helye egy Romániában található vámhivatal volt.

32 Mivel nem kaptak semmiféle információt e TIR-művelet lezárásáról, a bolgár vámhatóságok a végrehajtási rendelet 455a. cikke értelmében 2009. április 29-én keresési eljárást indítottak az említett művelet mentesítése vonatkozásában, megkeresést intézve a román hatóságokhoz. Ez utóbbiak válaszukban közölték, hogy sem az érintett árut, sem pedig az érintett TIR-igazolványt nem mutatták be, és ezekről információkat sem tudtak szerezni.

33 2009. július 8-án a Kapitan Andreevo-i vámhivatal megküldte a román vámhatóságok számára a TIR-igazolványnak a Sargut által időközben benyújtott 2. sz. szelvénye másolatát. A bolgár hatóságokhoz 2009. augusztus 28-án érkezett válaszában a román hatóságok közölték, hogy az említett szelvényt nem mutatták be a rendeltetési vámhivatalban, és a benyújtott okmány nem eredetinek vagy hamisítottnak látszott.

34 2009. szeptember 10-én a Kapitan Andreevo-i vámhivatal vezetője határozatot fogadott el, amely rögzítette a Sargut elkerült vám- és héafizetésből adódó tartozását, valamint az ezen összegeket terhelő törvényes kamatokat. E határozatot a Sarguttal és az Aebtrivel is közölték.

35 Miután a Mitnitsa Svilengrad (svilengradi vámhivatal, Bulgária) vezetője elutasította közigazgatási jogorvoslati kérelmét, a Sargut 2009. október 27-én keresetet nyújtott be az Administrativen sad Haskovóhoz (haskovói közigazgatási bíróság, Bulgária), amely 2010. január 28-i ítéletével elfogadta a keresetet. 2010. november 2-án hozott ítéletével a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Bulgária), miután megállapította a 2009. szeptember 10-i határozat megalapozottságát, hatályon kívül helyezte ezt az ítéletet, és elutasította a Sargut keresetét.

36 2010. november 15-én levélben felszólították az Aebtrit, hogy fizesse meg a tartozást, amit az nem tett meg a TIR-egyezmény 11. cikkének (3) bekezdésében előírt három hónapos határidőn belül.

37 2011. június 7-én a svilengradi vámhivatal vezetője azt kérte a Natsionalna agentsia za prihodite (nemzeti adóhatóság, Bulgária) illetékes regionális igazgatóságát, hogy indítsa meg a Sarguttal szemben 2009. szeptember 10-i határozat végrehajtására irányuló eljárást. Miután az említett hatóság tájékoztatta, hogy nem hajtottak végre foglalást, és semmilyen összeget nem hajtottak be az alapügyben szóban forgó tartozás rendezése érdekében, a svilengradi vámhivatal vezetője 2012. szeptember 5-én az érintett összegek beszedésére irányuló határozatot fogadott el az Aebtrivel szemben, amely határozatot jogorvoslati kérelem alapján a vámhivatal igazgatójának határozata helybenhagyott.

38 Az Aebtri keresetet nyújtott be e határozattal szemben, amely kereset alátámasztása céljából arra hivatkozott, hogy megsértették a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdését, mivel a bolgár hatóságok előzetesen nem próbálták meg beszedni a tartozást a főkötelezettektől.

39 E keresetet elutasította az Administrativen sad Haskovo (haskovói közigazgatási bíróság) ítélete, amely bíróság úgy ítélte meg, hogy egyrészt a vámhatóság minden lehetségest megtett azért, hogy beszedje a Sarguttól a tartozás összegét, másrészt pedig, mivel az árutovábbítási művelet nem zárult le szabályosan, nem nyert bizonyítást, hogy az áru eljutott címzettjéhez, és ez utóbbinak ezt vissza kellett igazolnia a rendeltetési vámhivatalnak.

40 Az Aebtri felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a Varhoven administrativen sadhoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság), amely először is kiemeli, hogy bár a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a TIR-egyezmény érintett rendelkezéseinek értelmezésére, mindazonáltal úgy ítéli meg, hogy erről a Bíróságnak feltett kérdéssel kell meggyőződni.

41 A kérdést előterjesztő bíróság ezt követően előadja, hogy a TIR-egyezmény 11. cikkének (1) és (2) bekezdésében a garanciavállaló egyesületnek a művelet be nem fejezéséről szóló értesítése, illetve a fizetési felszólítás hozzá történő benyújtása tekintetében előírt határidőket tiszteletben tartották a jelen ügyben. E bíróság ugyanakkor kételkedik a tekintetben, hogy a vámhatóságok eleget tettek-e ezen egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésében előírt azon kötelezettségüknek, miszerint a szóban forgó összegeket a lehetőségekhez mérten a TIR-igazolvány birtokosától mint a fizetésért közvetlenül felelős személytől követeljék azelőtt, hogy a garanciavállaló egyesülethez fordultak volna követelésükkel.

42 Az említett bíróság e tekintetben előadja, hogy teljes ülésén 2003. március 25-én hozott értelmező határozata szerint, „[a]mennyiben a TIR-egyezmény 8. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt tartozások esedékessé válnak, a vámhatóságok akkor követelhetik a garanciavállaló egyesülettől a fizetést, miután megtettek minden lehetséges intézkedést, hogy az összegeket beszedjék a főkötelezettnek minősülő belföldi vagy külföldi személyektől”.

43 Mindazonáltal úgy tűnik, hogy a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság) különböző összetételű ülései az említett értelmező határozat kihirdetését követően, utolsó fokon eljárva eltérően válaszoltak arra a kérdésre, hogy az ilyen intézkedéseket az alapügyben szereplőhöz hasonló esetben fogadták-e el.

44 A kérdést előterjesztő bíróság végül a 2012. szeptember 5-i határozat elfogadásához vezető eljárás során bemutatott különféle bizonyítékokra utal. E bíróság e tekintetben elsősorban a szóban forgó áruk fuvarozására vonatkozó nemzetközi fuvarlevélre hivatkozik, amely tartalmazza a TIR-igazolvány számát, az érintett fuvarozó jármű rendszámát, valamint megemlíti az Irem Corporation SRL Romaniát mint ezen áruk címzettjét, ez utóbbi aláírását és bélyegzőjét, valamint az áruk átvételének 2008. november 13-i időpontját. Az említett bíróság egy, az említett árukra vonatkozó „nemzetközi konszignációs dokumentumra” is hivatkozik, amely a fuvarozó – a jelen ügyben a Sargut – bélyegzőjét, az Irem Corporation Ladite ugyanazon napra keltezett aláírását és bélyegzőjét, valamint az ez utóbbi társaság aláírásával és bélyegzőjével ellátott átvételi elismervényt tartalmaz.

45 A kérdést előterjesztő bíróság szerint e különféle okmányok lehetővé teszik azon következtetés levonását, hogy az alapügyben szóban forgó árut átvette az Irem Corporation, és az tudta, hogy ezt az árut TIR-igazolvánnyal szállították. Ezzel szemben semmi nem bizonyítja, hogy az említett árut bejelentették a rendeltetési vámhivatalban.

46 E körülményekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság azon a véleményen van, hogy az Administrativen sad Haskovónak (haskovói közigazgatási bíróság) figyelembe kellett volna vennie, hogy az áruk címzettje tekintetében a Vámkódex 96. cikkének (2) bekezdéséből eredő azon

kötelezettség keletkezett, hogy magának kell bemutatnia az említett árukat a rendeltetési vámhivatalnál. Márpedig ez utóbbi megerősítette, hogy a jelen ügyben sem az árut, sem a TIR-igazolványt nem mutatták be neki.

47 E tekintetben az a kérdés vetődik fel, hogy az említett címzett tudta-e, vagy észszerűen tudnia kellett-e, hogy az árut elvonták a vámfelügyelet alól a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében véve, és hogy a vámhatóság e tény okán nem volt-e köteles megkövetelni e címzettől a fizetést, mielőtt vitatta volna a garanciavállaló egyesület felelősségét.

48 E körülmények között a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az ellentmondó bírósági határozatok elkerülése érdekében hatáskörrel rendelkezik-e a Bíróság a [TIR-egyezmény] – a tagállami bíróságokra kötelező módon történő – értelmezésére, ha az említett egyezmény 8. és 11. cikke által szabályozott területről van szó, annak értékelése érdekében, hogy fennáll-e a garanciavállaló egyesületnek [a végrehajtási rendelet] 457. cikkének (2) bekezdésében is szabályozott felelőssége?

2) Ki lehet-e indulni abból a [végrehajtási rendelet] 457. cikke (2) bekezdésének [a TIR-egyezmény] 8. cikkének (7) bekezdésével (jelenleg a 11. cikk (2) bekezdése) és az azokra vonatkozó értelmező rendelkezésekkel összefüggésben történő értelmezése alapján, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló helyzetben abban az esetben, ha [a TIR-egyezmény] 8. cikkének (1) és (2) bekezdésében említett összegek megfizetése esedékessé válik, a vámhatóságok azok megfizetését – a lehetőségekhez mérten – a TIR-igazolványnak az ezen összegekért közvetlenül felelős birtokosától követelik, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel?

3) Abból kell-e kiindulni, hogy az a címzett, aki olyan árut szerzett meg vagy tart birtokában, amelyről tudvalevő, hogy TIR-igazolvánnyal fuvarozták, és amelynek tekintetében nem nyert megállapítást, hogy azt bemutatták és bejelentették a rendeltetési vámhivatalnál, kizárólag e körülmények miatt az a személy, akinek tudomása kellett legyen arról, hogy az árut elvonták a vámfelügyelet alól, és e címzett tekintendő-e a [Közösségi Vámkódex] 213. cikkével összefüggésben értelmezett 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése szerinti egyetemleges adóstársnak?

4) A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Kizárja-e a vámhatóságnak a vámtartozás megfizetésének az említett címzettől való követelése körében tanúsított tétlensége a [TIR-egyezmény] 1. cikkének q) pontja szerinti garanciavállaló egyesület – a Vámkódex végrehajtási rendelete 457. cikkének (2) bekezdésében is szabályozott – felelősségét?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

49 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a Bíróság hatáskörrel rendelkezik-e ahhoz, hogy előzetes döntéshozatali eljárásban értelmezze a TIR-egyezmény 8. és 11. cikkét.

50 Amint az a Bíróság az állandó ítélkezési gyakorlatából is következik, hogy az Unió által kötött nemzetközi egyezmény az uniós intézmények egyike által elfogadott aktusnak minősül az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének b) pontja értelmében, és az említett egyezmény rendelkezései az egyezmény hatálybalépésnek időpontjától kezdve az Unió jogrendjének szerves részét alkotják, tehát a Bíróság hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy az ilyen egyezményt előzetes döntéshozatali eljárásban

értelmezze (lásd különösen: 1974. április 30-i Haegeman ítélet, 181/73, EU:C:1974:41, 3–6. pont; 2010. május 4-i TNT Express Nederland ítélet, C-533/08, EU:C:2010:243, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Amint az a jelen ítélet 1. és 3. pontjában megállapításra került, a TIR-egyezményt - amelynek a tagállamok összessége is a részese – a Közösség nevében a 2112/78 rendelettel fogadták el, és 1983. június 20-án lépett hatályba.

52 Közelebbről, a TIR-egyezmény 8. és 11. cikkét illetően – amelyre a kérdést előterjesztő bíróság utal kérdésében – emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelkezések a garanciavállaló egyesületek felelősségére vonatkoznak egy TIR művelettel kapcsolatos szabálytalanságok esetén a behozatali vámok és adók megfizetését illetően, illetve azon feltételekre, amelyek fennállása esetén az illetékes vámhatóságok e felelősségre hivatkozhatnak. E rendelkezések tehát alapvetően a vámok beszedésének biztosítására irányulnak, megkönnyítve a külső árutovábbítási eljárások vámműveleteit.

53 A fentiekre figyelemmel a Bíróság hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy értelmezze a TIR-egyezmény 8. és 11. cikkét, amely vámjogi rendelkezések hatályáról már több előzetes döntést hozott (lásd különösen: 2003. szeptember 23-i BGL-ítélet, C-78/01, EU:C:2003:490, 47. és 70. pont; 2006. október 5-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-105/02, EU:C:2006:637, 80. és 82. pont; 2006. október 5-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-377/03, EU:C:2006:638, 67–70., 86. és 88. pont; 2009. május 14-i Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely ítélet, C-161/08, EU:C:2009:308, 34–36. pont).

54 Az első kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a Bíróság hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy előzetes döntést hozzon a TIR-egyezmény 8. és 11. cikkének értelmezéséről.

A második kérdésről

55 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a végrehajtási rendelet 457. cikkének (2) bekezdését a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésével összefüggésben, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben a vámhatóságok eleget tettek az ezen utóbbi rendelkezésben előírt azon kötelezettségüknek, hogy az érintett behozatali vámokat és illetékeket, a lehetőségekhez mérten, a TIR-igazolvány birtokosától mint az ezen összegek megfizetéséért közvetlenül felelős személytől követeljék, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel.

56 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a garanciavállaló egyesületek jogait és kötelezettségeit a TIR-egyezmény, az uniós jog és a nemzeti jog alapján az említett egyesület által az érintett tagállammal kötött kezességvállalási szerződés szabályozza (lásd ebben az értelemben: 2006. október 5-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-377/03, EU:C:2006:638, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés azon lépések meghatározására irányul, amelyeket az illetékes vámhatóságoknak kell tennie a TIR-igazolvány birtoklásával mint a valamely TIR művelettel kapcsolatos szabálytalanság okán vám- és illetékfizetésért közvetlenül felelős személlyel szemben, mielőtt ezen összegek behajtását a garanciavállaló egyesülettel szemben érvényesíthetné.

58 Márpedig, mivel a TIR-egyezmény egy olyan rendelkezést tartalmaz, amely specifikusan e problémára vonatkozik, elsősorban e rendelkezést kell figyelembe venni. Ezen egyezmény 8. cikkének (7) bekezdése ugyanis úgy rendelkezik, hogy az illetékes hatóságoknak, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel, „[az érintett összegek] megfizetését – a lehetőségekhez mérten – a közvetlenül felelős személytől vagy személyektől kell követelniük”.

59 Az uniós szabályozást illetően meg kell állapítani, hogy mind a Vámkódex, mind pedig a végrehajtási rendelet tartalmaz a TIR-egyezményben előírt eljárásnak az e szabályozásba történő beillesztésére irányuló rendelkezéseket, pontosítva az említett eljárás bizonyos szabályait, mivel az említett rendelkezések semmiféle annak pontosítására irányuló utalást nem tartalmaznak, hogy az illetékes hatóságoknak milyen konkrét intézkedéseket kell tenniük a célból, hogy hogy a szóban forgó összegeket az azok megfizetéséért közvetlenül felelős személyektől követeljék, mielőtt követelésükkel a garanciavállaló egyesülethez fordulnának.

60 Ugyanis, bár a végrehajtási rendelet 457. cikkének (2) bekezdése – amelyre a kérdést előterjesztő bíróság hivatkozik kérdésében – egyértelműen megerősíti azt az elvet, miszerint a garanciavállaló egyesület felelős a vámtartozás garantált összegének a megfizetéséért, az említett rendelkezés semmilyen eljárásjogi előírást nem tartalmaz azon feltételeket illetően, amelyek mellett egy ilyen egyesülethez lehet a követeléssel fordulni.

61 A fentiekre figyelemmel a jelen ügyben kizárólag a TIR-egyezmény 8. cikke (7) bekezdésének hatályát kell vizsgálni.

62 Az említett rendelkezés értelmezését illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a nemzetközi szerződéseket a szövegük szerint és a célkitűzéseik fényében kell értelmezni. A szerződések jogáról szóló, 1969. évi május 23-i bécsi egyezmény 31. cikke, továbbá az államok és a nemzetközi szervezetek közötti, valamint a nemzetközi szervezetek egymás közötti szerződéseinek jogáról szóló 1986. március 21-i bécsi egyezmény 31. cikke – amelyek ebben a tekintetben az általános nemzetközi szokásjogot fejezik ki – előírja, hogy a szerződést jóhiszeműen, kifejezéseinek szövegösszefüggésükben szokásos értelme szerint, valamint tárgya és célja figyelembevételével kell értelmezni (2006. január 10-i IATA és ELFAA ítélet, C-344/04, EU:C:2006:10, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 A jelen ügyen először is azt kell megállapítani, hogy a TIR-egyezmény 6. melléklete értelmező rendelkezéseket tartalmaz, amelyek – amint azt ezen egyezmény 43. cikke is megemlíti – az egyezmény bizonyos rendelkezéseit értelmezik. A TIR-egyezmény 51. cikke előírja, hogy ezen egyezmény mellékletei az egyezmény elválaszthatatlan részét képezik. Végül az említett egyezmény 6. mellékletében található értelmező rendelkezések bevezetésének ii. pontjából az következik, hogy az említett rendelkezések az ezen egyezményben foglalt rendelkezéseket, csak pontosítják azok tartalmát, jelentését és hatályát.

64 Egyébiránt az alapügy tényállása megvalósulásának időszakára figyelemmel a jelen ügyben tekintettel kell lenni a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésére vonatkozó, a jelen ítélet 16. pontjában idézett értelmező rendelkezésre. Ezzel szemben, mivel időbeli hatálya okán nem alkalmazható az ezen egyezmény 2012. szeptember 13-a óta hatályban lévő változata 11. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó, a jelen ítélet 19. pontjában idézett értelmező rendelkezés, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság szintén hivatkozott kérdésében, az nem vehető figyelembe az alapügy tekintetében.

65 Először is, a TIR-egyezmény 8. cikke (7) bekezdésének megfogalmazását illetően, – amely egyezmény tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy azt angol, francia és orosz nyelven szerkesztették, és e három nyelvi változat a hiteles – az említett rendelkezés előírja, hogy amennyiben a 8. cikk (1) és (2) bekezdésében említett összegek megfizetése esedékessé válik, az illetékes hatóságoknak „azok megfizetését” – a lehetőségekhez mérten – a közvetlenül felelős személytől vagy személyektől „kell követelniük”, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának „követelésükkel”.

66 Márpedig meg kell állapítani, hogy a TIR-egyezmény 8. cikke (7) bekezdésének francia, illetve angol nyelvű változatában használt „*requérir le paiement*” és a „*require payment*” kifejezések sem nem világosak, sem nem egyértelműek, különösen ami azon konkrét aktusokat illeti, amelyeket az érintett illetékes hatóságok fogadhatnak el e tekintetben.

67 A TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésére vonatkozó értelmező rendelkezés előírja, hogy az ilyen fizetés megkövetelése érdekében az illetékes hatóságok által foganatosítandó intézkedések „közé tartozik a TIR-művelet mentesítésének elmaradásáról szóló értesítés és/vagy a fizetési felszólítás továbbítása a TIR-igazolvány birtokosához”.

68 Bár az értelmező rendelkezés ily módon azt sugallja – világosabban, mint a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdése –, hogy adott esetben a fizetésnek a közvetlen felelőstől történő követelése céljából elegendő lehet a TIR-művelet mentesítésének elmaradásáról szóló értesítés és/vagy a fizetési felszólítás továbbítása ez utóbbi személyhez, mindazonáltal a „közé tartozik” kifejezésnek az ezen értelmező rendelkezésben történő használata tekintetében fennmarad az a kérdés, hogy az említett 8. cikk (7) bekezdésében foglalt szabály tiszteletben tartása szükségessé teheti-e azt, és ha igen, milyen feltételek mellett, hogy az illetékes vámhatóságok túllépjenek az ily módon rögzített minimális követelményeken.

69 A fentiekből következik, hogy sem a TIR-egyezmény 8. cikke (7) bekezdésének, sem pedig az e rendelkezésre vonatkozó értelmező rendelkezés nem teszi lehetővé önmagában annak meghatározását, hogy a vámhatóságoknak milyen konkrét cselekményeket kell végezniük a tartozásért közvetlenül felelős személy tekintetében annak érdekében, hogy eleget tegyen az említett 8. cikk (7) bekezdésében foglalt kötelezettségének.

70 Ezt követően, azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe ez utóbbi rendelkezés illeszkedik, értelmezése céljából azt azon egyezmény általános logikája viszonylatában kell megvizsgálni, amelynek részét alkotja, valamint az ebben foglalt valamennyi rendelkezés viszonylatában (lásd ebben az értelemben: 1974. április 30-i Haegeman ítélet, 181/73, EU:C:1974:41, 10. pont).

71 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a TIR-egyezmény 4. cikke előírja, hogy a TIR-eljárás szerint fuvarozott áruk az átmenő vámhivataloknál mentesülnek a behozatali vagy kiviteli vámok és adók megfizetésének vagy letétbe helyezésének kötelezettsége alól.

72 Ily módon, amint azt a Bíróság már hangsúlyozta, hogy e könnyítések végrehajtása érdekében az említett egyezmény különösen azt követeli meg, hogy a fuvarozásokat a szerződő felek által a 6. cikk rendelkezéseinek megfelelően felhatalmazott egyesületek garanciája mellett kell lebonyolítani (lásd ebben az értelemben: 2003. szeptember 23-i BGL-ítélet, C-78/01, EU:C:2003:490, 5. pont).

73 Egyébiránt a TIR-egyezmény 6. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy valamely egyesület felhatalmazása a TIR-igazolványok kiadására és e felhatalmazás fenntartása elsősorban annak a feltételnek van alárendelve, hogy az említett egyesület tiszteletben tartsa az említett egyezmény 9. mellékletének I. részében rögzített minimumfeltételeket és –követelményeket. Amint az ezen I. rész 1. bekezdése f) pontjának iii) és v) alpontjából következik, e feltételek és előírások között szerepel egyrészt az említett egyesület azon kötelezettségvállalása, hogy folyamatosan, és különösen a személyek TIR-eljárásban történő részvételére vonatkozó engedély kérése előtt, ellenőrzi, hogy e személyek teljesítik-e a TIR-egyezmény 9. mellékletének, másrészt pedig, hogy egy biztosítótársaságnál, biztosítók csoportjánál vagy pénzintézetnél pénzbeli kötelezettségeire fedezetet szerez.

74 A felhatalmazott egyesülettől megkövetelt garancia ily módon arra irányul, hogy az illetékes vámhatóságok ténylegesen – és könnyebben – be tudják szedni a kijátszott vámokat és adókat, amennyiben visszaéltek a jelen ítélet 71. pontjában hivatkozott könnyítésekkel, az említett egyesületet téve felelőssé a TIR-eljárás végrehajtásának keretében rá háruló kötelezettségek megfelelő végrehajtásáért.

75 Ebből elsősorban az következik, hogy a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésében előírt azon követelmény, hogy a szóban forgó összegeket először a közvetlenül felelős személytől kell követelni, nem értelmezhető úgy, hogy e követelmény végrehajtása az érintett vámok és adók elvesztésének kockázatával jár. Az említett követelmény azzal a következménnyel sem járhat, hogy olyan túlzó

eljárási kötelezettségeket rójon az illetékes vámhatóságra, amelyek egyáltalán nem veszik figyelembe a garanciavállaló egyesületre a TIR eljárás végrehajtása során háruló saját felelősséget, és amely kötelezettségek ellentétesek lehetnek a vámtartozás behajtásának megkönnyítésére irányuló, az előző pontban említett célkitűzéssel.

76 Márpedig azt megkövetelni, hogy az illetékes vámhatóság először merítse ki a tartozásért közvetlenül felelős személlyel vagy személyekkel szemben rendelkezésére álló összes beszedési lehetőséget, ami adott esetben arra kényszerítené, hogy keresetet nyújtson be, és végrehajtási eljárásokat kezdeményezzen ezen, esetlegesen más tagállamokban vagy, mint az alapügyben, valamely harmadik államban letelepedett személyekkel szemben, először is, és az e lépésekből következő határidőkre figyelemmel annak kockázatával járna az említett hatóság tekintetében, hogy nem fogja tudni beszedni a garanciavállaló egyesületet terhelő, szóban forgó összeget. E tekintetben ugyanis elsősorban azon határidőket kell figyelembe venni, amelyeken belül a fizetési felszólítást a TIR-egyezmény 11. cikkének (2) bekezdése értelmében meg kell küldeni a garanciavállaló egyesületnek.

77 Másodsorban az ilyen követelmény azzal a következménnyel járna, hogy a vámhatóság köteles lenne olyan, potenciálisan rendkívül nehéz lépéseket tenni, amelyek nem tűnnek összeegyeztethetőnek sem azzal a körülménnyel, hogy a vámok és adók letétbe helyezésének – amelyről a TIR-egyezmény 4. cikke értelmében lemondtak – éppen az lenne a célja, hogy az említett hatóságoknak ne kelljen ilyen lépéseket tennie, sem a felelősségnek a vámhatóság és a garanciavállaló egyesület közötti, az említett egyezmény által előírt felosztásával.

78 Ezenfelül az említett követelmény annak a nem elhanyagolható kockázatát is maga után vonná, hogy az említett hatóságnak a tartozásért közvetlenül felelős személy fizetésképtelensége esetén véglegesen viselnie kell a végrehajtási eljárással kapcsolatos, potenciálisan magas költségeket.

79 Másodsorban, a TIR-egyezmény 8. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy a garanciaszerződéssel a garanciavállaló egyesületek kötelezik magukat, hogy megfizetik a közvetlenül felelős személyek által fizetendő vámokat, és e tekintetben az említett személyekkel együtt egyetemlegesen felelnek a hivatkozott összegek megfizetéséért, még akkor is, ha ezen egyezmény 8. cikkének (7) bekezdése értelmében az illetékes hatóságnak – a lehetőségekhez mérten – a közvetlenül felelős személytől vagy személyektől kell követelniük, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel (lásd ebben az értelemben: 2006. október 5-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-377/03, EU:C:2006:638, 86. pont).

80 Márpedig, amint azt a főtanácsnok is megállapította indítványának 44. pontjában, az ilyen felelősségből az következik, hogy maga a garanciavállaló egyesület is adós a szóban forgó összegekkel, a közvetlenül felelős személyekkel együtt. Ezenfelül magának az egyetemleges felelősségnek a jellegéből az következik, hogy minden egyes adós felelős a tartozás teljes összegéért, a hitelező pedig főszabály szerint szabadon dönthet, hogy egy vagy több adóstól követeli e tartozás megfizetését.(lásd ebben az értelemben: 2017. május 18-i Latvijas dzelzceļš ítélet, C-154/16, EU:C:2017:392, 85. pont).

81 A garanciavállaló egyesület felelősségének a vámhatósággal szembeni ezen együttes és egyetemleges jellegét illetően a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésében előírt azon követelményt, hogy a szóban forgó összegeket a közvetlenül felelős személytől kell követelni, nem értelmezhető úgy, hogy az olyan helyzethez vezessen, amelyben a garanciavállaló egyesület felelőssége lényegében teljesen másodlagos jelleget öltene magára az említett személy felelősségéhez viszonyítva. Márpedig ez következne be, ha ez a követelmény azzal a következménnyel járna, hogy az illetékes vámhatóság a közvetlenül felelős személlyel szembeni végrehajtás szakaszáig köteles lenne követni a tartozás behajtását.

82 Végül a TIR-egyezmény által követett célkitűzéseket illetően ennek preambulumából az következik, hogy a szerződő felek ezen egyezmény megkötésével azt óhajtják, „hogy a közúti járművel lebonyolított nemzetközi árufuvarozásokat egyszerűsítsék”, figyelembe véve, hogy „a fuvarozások

feltételeinek javítása együttműködésük fejlesztésének egyik lényeges tényezője”, illetve „kinyilvánítva érdekeltségüket a nemzetközi szállításokkal kapcsolatos adminisztratív formaságok összhangba hozatalában és egyszerűsítésében, különösen a határokon”.

83 Az említett egyezmény – amelynek maga a címe is egyértelművé teszi vámegyezmény jellegét – által létrehozott TIR-rendszer lényege, amint az a 2009/477 határozat (2) preambulumbekezdéséből is következik, elsősorban az, hogy lehetővé tegye az árufuvarozást egy nemzetközi fuvarozási rendszer keretein belül az útvonal által érintett vámhatóságok minimális beavatkozása mellett, valamint hogy nemzetközi garanciavállalási láncon keresztül viszonylag egyszerű hozzáférést biztosítson a megkövetelt garanciákhoz.

84 Márpedig a TIR-egyezmény 8. cikke (7) bekezdésének azon értelmezése, miszerint e rendelkezés azon hatással jár, hogy az illetékes vámhatóságot arra kötelezi, hogy kimerítsen minden beszedési lehetőséget a tartozásért közvetlenül felelős személlyel vagy személyekkel szemben, mielőtt követelésével a garanciavállaló egyesülethez fordulna, sértené a TIR-egyezmény 4. cikkében előírt könnyítések és azon alapvető feltételek egyike, nevezetesen a garanciavállalatot terhelő különleges felelősség közötti egyensúlyt, amelyeknek e könnyítések végrehajtását kell meghatározni.

85 Amint azt a főtanácsnok is kiemelte indítványának 48. pontjában, az ilyen értelmezés, következésképpen, veszélyeztetné a TIR-által követett, a közúti járművel lebonyolított nemzetközi árufuvarozások egyszerűsítésére irányuló célkitűzés megvalósulását.

86 A fentiek összességére figyelemmel a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdését az e rendelkezésre vonatkozó értelmező rendelkezéssel összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy a vámhatóság teljesíti azon kötelezettségét, hogy a közvetlenül felelős személytől követelje a tartozást, amennyiben tiszteletben tartja az említett értelmező rendelkezésből következő minimumkövetelményeket.

87 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az Aebrtivel szemben, az alapügyben szóban forgó tartozás behajtásáról szóló határozat 2012. szeptember 5-én történt elfogadását megelőzően az illetékes vámhatóságok értesítették a TIR-igazolvány birtokosát, hogy nem zárult le a TIR-művelet, és tőle követelték e tartozás megfizetését, ily módon a TIR-egyezmény 8. cikkének (7) bekezdésére vonatkozó értelmező rendelkezésből következő minimumkövetelményeket teljesítették, legalább is e birtokost illetően. Egyébként az említett hatóságok túlléptek a hivatkozott minimumkövetelményeken, mivel, miután a garanciavállaló egyesülettől követelték a fizetést, az illetékes adóhatósághoz arra irányuló kérelmet intéztek, hogy hajtsák be ezen összegeket az említett birtokostól.

88 E körülményekre figyelemmel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a TIR–egyezmény 8. cikkének (7) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben a vámhatóságok eleget tettek az ezen utóbbi rendelkezésben előírt azon kötelezettségüknek, hogy az érintett behozatali vámokat és illetékeket, a lehetőségekhez mérten, a TIR-igazolvány birtokosától mint az ezen összegek megfizetéséért közvetlenül felelős személytől követeljék, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel.

A harmadik kérdésről

89 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdését, valamint 213. cikkét, hogy az a körülmény, hogy valamely címzett olyan árut szerzett meg vagy tartott birtokában, amelyről tudta, hogy TIR-igazolvánnyal fuvarozták, valamint az a tény, hogy nem került megállapításra, hogy ezt az árut bemutatták és bejelentették a rendeltetési vámhivatalnál, önmagában elegendő annak megállapításához, hogy az ilyen címzett tudta vagy észszerűen tudnia kellett volna, hogy az említett árut az előbbi rendelkezés értelmében véve elvonták a vámfelügyelet alól, ily módon e címzettet egyetemlegesen felelősnek kell tekinteni a vámtartozásért az utóbbi rendelkezés értelmében.

90 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a TIR-egyezmény 1. cikkének o) pontjából az következik, hogy a TIR-igazolvány birtokosa felel a közúti jármű, járműszerelvény vagy szállítótartály, valamint a rakomány és a rá vonatkozó TIR-igazolvány bemutatásáért az indulási vámhivatalnál, az átmenő vámhivataloknál és a rendeltetési vámhivatalnál.

91 Tekintettel erre, a TIR-egyezménnyel nem ellentétes, hogy annak egyik szerződő fele saját szabályozásában előírja, hogy a TIR-igazolvány birtokosától eltérő személyek is közvetlenül felelősek lehessenek az ezen egyezmény 8. cikkének (1) bekezdésében előírt behozatali vámok és adók megfizetéséért. Ez utóbbi rendelkezés ugyanis – többes számban – „kötelezett személyeket” említ, akikkel a garanciavállaló egyesület együttesen és egyetemlegesen felelős lehet ezen összegek megfizetéséért, míg az említett egyezmény 8. cikkének (7) bekezdése az ugyanezen összegek „közvetlenül felelős személy vagy személyek” általi megfizetésére utal.

92 Az uniós jogot illetően e tekintetben különösen arra kell emlékeztetni, hogy a Vámkódex 203. cikkének (1) bekezdése alapján: a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén a behozatalkor vámtartozás keletkezik (2005. január 20-i Honeywell Aerospace ítélet, C-300/03, EU:C:2005:43, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 Amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a „vámfelügyelet alóli elvonás” fogalmába tartozik minden olyan cselekmény vagy mulasztás, amely akár átmenetileg is megakadályozza abban az illetékes vámhatóságot, hogy hozzáférjen valamely vámfelügyelet alatt álló áruhoz, és elvégezze a Vámkódex 37. cikkének (1) bekezdése szerinti ellenőrzéseket (2005. január 20-i Honeywell Aerospace ítélet, C-300/03, EU:C:2005:43, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 Ez a helyzet akkor, amikor – mint az alapügyben – a külső árutovábbítási eljárás alá helyezett, TIR-igazolvánnyal ellátott szállítmányt indító vámhivatal megállapította, hogy a szállítmányt nem mutatták be a rendeltetési vámhivatalnál, és hogy a szóban forgó szállítmány vonatkozásában nem zárták le a TIR-eljárást (lásd analógia útján: 2005. január 20-i Honeywell Aerospace ítélet, C-300/03, EU:C:2005:43, 20. pont).

95 A felelős személyeket illetően először is arra kell emlékeztetni, hogy az uniós jogalkotó a Vámkódex hatálybalépésétől kezdődően teljeskörűen rögzíteni kívánta a vámtartozásért felelős személyek meghatározásának feltételeit (2011. november 17-i Jestel ítélet, C-454/10, EU:C:2011:752, 12. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 Az áruk vámfelügyelet alóli szabálytalan elvonása okán keletkezett vámtartozás esetén a vámtartozás adósaként elismerhető személyeket a Vámkódex 203. cikkének (3) bekezdése határozza meg, amely a potenciális adósok négy kategóriáját különbözteti meg.

97 A Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében ezen adósok között szerepelnek azok a személyek, akik a szóban forgó árut megszerezték vagy birtokukban tartották, és akiknek az áru megszerzésekor vagy átvételekor tudomásuk volt, vagy tudomásuk kellett legyen arról, hogy azt elvonták a vámfelügyelet alól.

98 Amint az a jelen ítélet 44. és 45. pontjából is következik, a kérdést előterjesztő bíróság, amely olyan dokumentumokat említ, amelyek eredete és benyújtásuk időpontja nem pontos, úgy ítéli meg, hogy e dokumentumokból csak az következtethető ki, hogy az alapügyben szóban forgó áru átvételekor ezen áru címzettje tudta vagy tudnia kellett volna, hogy az árut TIR-igazolvánnyal szállították. Az említett bíróság szerint ugyanezek a dokumentumok, ezzel szemben, nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az említett árukat bemutatták a rendeltetési vámhivatalnál.

99 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy – ellentétben azzal, ami az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban megállapításra került mint azon érvelés előfeltétele, amely a kérdést előterjesztő bíróságot arra indította, hogy kérdést terjesszen elő a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdése harmadik

francia bekezdésének hatályát illetően – az említett kódex 96. cikkének (2) bekezdését semmiképp nem lehet úgy értelmezni, hogy az áruk címzettje, aki az áru átvételekor ily módon tudta, hogy azt TIR-igazolvánnyal szállították, anélkül egyébként, hogy garanciát kapott volna arra, hogy azt bemutatták a rendeltetési vámhivatalnál, ez utóbbi rendelkezés értelmében maga lenne köteles bemutatni ezt az árut a vámhivatalnál.

100 A Vámkódex 96. cikkének (2) bekezdése ugyanis nem alkalmazható az áruk TIR-igazolvánnyal történő szállítása esetén.

101 Amint az e kódex 91. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjából következik, az áruk külső árutovábbítási eljárásban történő szállítására „külső árutovábbítási eljárás keretében” vagy „TIR-igazolvánnyal” kerülhet sor.

102 Márpedig az említett kódex 96. cikke – amint az azon címből is következik, amelynek az részét alkotja – a közösségi külső árutovábbítási eljárásra vonatkozó különös rendelkezésnek minősül.

103 Ebből egyrészt az következik, hogy a TIR-igazolvánnyal fuvarozott áruk címzettje nem minősíthető olyan személynek, akinek a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének negyedik francia bekezdése értelmében teljesítenie kell azokat a kötelezettségeket, amelyeket az a vámeljárás alkalmazása von maga után, amelynek keretébe az árut bevonták.

104 Ebből másrészt az következik, hogy a Vámkódex 96. cikkének (2) bekezdése teljes mértékben irreleváns azon kérdést illetően, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben az áru címzettje minősülhet-e a vámtartozás megfizetéséért felelős személynek a Vámkódex 203. cikkének (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében véve.

105 Ez utóbbi rendelkezést illetően a jelen ítélet 97. pontjában megállapításra került, hogy e rendelkezés megfogalmazása szerint az ilyen minőséget akkor kell fennállónak tekinteni, ha megállapításra került egyfelől, hogy az áru címzettje megszerezte vagy birtokában tartotta az árut, másfelől pedig az áru megszerzésekor vagy átvételekor tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy azt elvonták a vámfelügyelet alól. A Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése tehát arra a személyre vonatkozik, aki, jóllehet nem maga követte el a vámtartozást keletkeztető szabálytalan elvonási cselekményt, és nem maga volt köteles a vámkezelési műveletek elvégzésére, mégis részt vett a jogellenes elvonásban annak megtörténte előtt vagy után azon tény okán, hogy megszerezte vagy birtokában tartotta az árut (lásd analógia útján: 2017. január 25-i Ultra-Brag ítélet, C-679/15, EU:C:2017:40, 22. pont).

106 A Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdésében ily módon előírt második feltétel konkrétan azt jelenti, hogy a címzett az áru megszerzésének vagy kézhezvételének időpontjában tudta vagy észszerűen tudnia kellet volna, hogy az említett árut nem mutatták be a rendeltetési vámhivatalnál, és – következésképpen – az esetlegesen fizetendő vámokat és adókat nem fizették meg. Ily módon a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében vett „adós” minőség olyan feltételeknek van alárendelve, amelyek szubjektív értékelési elemeken, nevezetesen azon alapulnak, hogy a természetes vagy jogi személyek tudatosan vettek-e részt a vámfelügyelet alól elvont áru megszerzésében vagy birtoklásában (lásd analógia útján: 2005. március 3-i Papismedov és társai ítélet, C-195/03, EU:C:2005:131, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107 Mivel az említett feltétel ténybeli körülményekkel kapcsolatos, az uniós bíróságok és a nemzeti bíróságok közötti hatáskörmegosztásra tekintettel ez utóbbi bíróságok feladata annak megítélése, hogy az valamely konkrét esetben teljesül-e (lásd analógia útján: 2011. november 17-i Jestel ítélet, C-454/10, EU:C:2011:752, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 Ennek érdekében az említett bíróságoknak átfogóan kell értékelniük az előttük folyamatban lévő ügy körülményeit (lásd analógia útján: 2011. november 17-i Jestel ítélet, C-454/10, EU:C:2011:752, 23. pont), különösen azon információk összességének figyelembevételével, amelyek a címzett rendelkezésére álltak, vagy amelyeket észszerűen ismernie kellett, elsősorban szerződéses kötelezettségei okán (lásd analógia útján: 2011. november 17-i Jestel ítélet, C-454/10, EU:C:2011:752, 25. pont), valamint, adott esetben, azon tapasztalat figyelembevételével, amellyel az említett címzett mint gazdasági szereplő rendelkezik a TIR-igazolvánnyal fuvarozott áruk importjának területén.

109 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság pontosan arra keresi a választ, hogy az a körülmény, hogy egy címzett úgy szerzett meg vagy birtokolt valamely árut, hogy az ezen áru átvételekor általa kapott vagy aláírt okmányokra tekintettel tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy az árut TIR-igazolvánnyal fuvarozták, ugyanakkor nem került megállapításra, hogy ezt az árut bemutatták és bejelentették a rendeltetési vámhivatalnál, elegendő-e önmagában annak megállapításához, hogy az említett címzett tudta vagy észszerűen tudnia kellett volna, hogy az említett árut elvonták a vámfelügyelet alól a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében.

110 Márpedig az említett rendelkezés ilyen értelmezése lényegében egy megdönthetetlen vélelem formájában azon puszta körülményből, hogy valamely címzett tudja, vagy észszerűen tudnia kellene, hogy az általa átvett árut TIR-igazolvánnyal szállították, azon következtetés levonását tenné lehetővé, hogy ez a címzett tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy az említett árut, feltéve hogy valóban erről van szó, nem mutatták be a rendeltetési vámhivatalnál.

111 Ez az értelmezés, amely távol áll a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdésében foglalt feltételektől, nem egyeztethető össze sem az uniós jogalkotónak a jelen ítélet 95. pontjában hivatkozott azon akaratával, hogy a vámtartozás adósai meghatározásának feltételeit a teljesség igényével szabályozza, sem pedig e rendelkezés szövegével és céljával (lásd analógia útján: 2004. szeptember 23-i Spedition Ulustrans ítélet, C-414/02, EU:C:2004:551, 39., 40. és 42. pont).

112 Ezen összefüggésben elsősorban azt kell kiemelni, hogy a TIR-egyezmény vagy az uniós szabályozás egyetlen rendelkezésének nem célja, illetve nem jár azzal a hatással, hogy a TIR-igazolvánnyal fuvarozott áruk címzettjeire annak személyes kötelezettségét rója, hogy győződjenek meg arról, hogy a nekik szállított árukat bemutatták a rendeltetési vámhivatalnál.

113 A fentiek összességére figyelemmel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdését, valamint 213. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a körülmény, hogy valamely címzett olyan árut szerzett meg vagy tartott birtokában, amelyről tudta, hogy TIR-igazolvánnyal fuvarozták, valamint az a tény, hogy nem került megállapításra, hogy ezt az árut bemutatták és bejelentették a rendeltetési vámhivatalnál, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy az ilyen címzett tudta vagy észszerűen tudnia kellett volna, hogy az említett árut az előbbi rendelkezés értelmében véve elvonták a vámfelügyelet alól, ily módon e címzettet egyetemlegesen felelősnek kell tekinteni a vámtartozásért az utóbbi rendelkezés értelmében.

A negyedik kérdésről

114 Amint az megfogalmazásából is következik, a negyedik kérdést a kérdést előterjesztő bíróság csak arra az esetre tette fel, ha a Bíróság igenlő választ adna a harmadik kérdésre. Tekintettel a harmadik kérdésre adott nemleges válaszra, a negyedik kérdést nem kell megvizsgálni.

A költségekről

115 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy előzetes döntést hozzon az Európai Gazdasági Közösség nevében az 1978. július 25-i 2112/78/EGK tanácsi rendelettel elfogadott, az áruk TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozására vonatkozó, Genfben 1975. november 14-én aláírt vámegyezménynek a 2009. május 28-i 2009/477/EK tanácsi határozattal közzétett, módosított és egységes szerkezetbe foglalt változatának 8. és 11. cikke értelmezéséről.**

2) **A Közösség nevében a 2112/78 rendelettel elfogadott, az áruk TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozására vonatkozó vámegyezménynek a 2009/477 határozattal közzétett, módosított és egységes szerkezetbe foglalt változata 8. cikkének (7) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben a vámhatóságok eleget tettek az ezen utóbbi rendelkezésben előírt azon kötelezettségüknek, hogy az érintett behozatali vámokat és illetékeket, a lehetőségekhez mérten, a TIR-igazolvány birtokosától mint az ezen összegek megfizetéséért közvetlenül felelős személytől követeljék, mielőtt a garanciavállaló egyesülethez fordulnának követelésükkel.**

3) **A 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 203. cikke (3) bekezdésének harmadik francia bekezdését, valamint 213. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a körülmény, hogy valamely címzett olyan árut szerzett meg vagy tartott birtokában, amelyről tudta, hogy TIR-igazolvánnyal fuvarozták, valamint az a tény, hogy nem került megállapításra, hogy ezt az árut bemutatták és bejelentették a rendeltetési vámhivatalnál, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy az ilyen címzett tudta vagy észszerűen tudnia kellett volna, hogy az említett árut az előbbi rendelkezés értelmében véve elvonták a vámfelügyelet alól, ily módon e címzettet egyetemlegesen felelősnek kell tekinteni a vámtartozásért az utóbbi rendelkezés értelmében.**

Aláírások